

คุ•ย•คุ•ย•คุ•ย

กับ

ดร.ดวงทิพย์ สุรินทาธิป

เมื่อเอ่ยถึงชื่อ ดร.ดวงทิพย์ สุรินทาธิป บุคคลส่วนใหญ่มักจะนึกถึงความเชี่ยวชาญและความชำนาญ ด้านการศึกษาภาษาต่างประเทศ การเขียนและการบรรยายภาพยนตร์สารคดี บทโฆษณา รวมทั้งการเป็นพิธีกรในงานพิธีต่าง ๆ ภาษาปริทัศน์ฉบับนี้จะนำท่านผู้อ่านไปรู้จัก ดร.ดวงทิพย์ สุรินทาธิป ในด้านต่าง ๆ พร้อมทั้งข้อคิดและข้อเสนอแนะอันจะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลที่อยู่ในวงการการศึกษาและผู้สนใจ

- เคยได้ยินมาว่าอาจารย์เรียนเก่งมากจึงอยากจะให้อาจารย์กรุณาเล่าประวัติการศึกษา และสาเหตุอื่น ๆ ที่ทำให้อาจารย์ประสบความสำเร็จในการเรียนค่ะ

- ดิฉันเป็นคนขี้เกียจมากแต่เฉื่อยอยู่ในสถานการณ์ที่ทุกคนเก่งหมด ไม่ว่าพี่น้องหรือเพื่อนร่วมสถานศึกษา พี่น้องนี้ได้ที่ 1 กันทุกคน แต่คุณพ่อคุณแม่ก็ไม่ได้เคี่ยวเข็ญให้เรียน โดยเฉพาะคุณแม่จำได้เลยว่าสมัยก่อนตื่นขึ้นมาจากห้องหนังสือตอนเช้า ๆ เพราะนอนดึกไม่ได้ คุณแม่มาเรียกให้กลับไปนอนต่อ กลัวว่าลูกโหมเรียนหนังสือแล้วสุขภาพจะไม่ดี พ่อแม่ส่วนใหญ่มักจะบังคับให้เรียนนั่นเรียนนี่ แต่คุณพ่อคุณแม่ดิฉันกลับตรงกันข้าม คุณพ่อไม่บังคับแต่สนับสนุน อยากจะเรียนอะไรก็ตามใจ ทั้งเปียโน บัลเลต์ ำไทย ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส มานั่งนึก ๆ ถึงกิจกรรมที่เรียนสมัยเด็ก ๆ แล้ว คิดว่าคุณพ่อคงใช้เวลาทั้งหมดในการรับส่ง เพราะฉะนั้นจึงพูดได้ว่าสิ่งแวดล้อมเป็นตัวส่งเสริมในการฝึกหัดความรู้ และไม่ใช่ว่าเฉพาะด้านวิชาการเท่านั้น รอบด้านเลยทีเดียว คุณพ่อเป็นคนเก่ง เป็นคนไทยรุ่นแรก ๆ ที่ไปเรียนวิศวะฯ ที่แคลิฟอร์เนีย เมื่อทำงานแล้วก็เดินทางไปประชุมต่างประเทศบ่อย ๆ เมื่อ

เด็ก ๆ ดิฉันก็คิดว่าโตขึ้นต้องเป็นอย่างพ่อ ส่วนคุณแม่ซึ่งเป็นชาววังเก่าก็พูดภาษาอังกฤษได้ เพราะฉะนั้นในบ้านนี้การรู้ภาษาอังกฤษเป็นเรื่องธรรมดา ยังจำได้ว่าพูดภาษาอังกฤษครั้งแรกเมื่ออายุ 9 ขวบ คุณพ่อมีเพื่อนฝรั่งมาที่บ้าน ฝรั่งถามว่า How old are you? ดิฉันก็ตอบไปว่า I'm ten years old. ซึ่งที่จริงแล้วอายุ 9 ขวบ แต่ที่ตอบไปอย่างนั้นเพราะท่องตามหนังสือ และนอกจากคุณพ่อคุณแม่จะส่งเสริมแล้ว พี่น้องยังเก่งอีกด้วย เป็นตลกเตอร์เป็นหมอกัน แต่ที่ไม่เก่งก็ตกไปเลยเพราะอย่างที่พูดมาแล้วคือพ่อแม่ไม่บังคับ นอกจากนั้นเพื่อน ๆ ร่วมสถานศึกษาก็เก่ง มีการแข่งขันทั้งในชั้นและข้ามรุ่น เพราะฉะนั้นจึงอยู่ในบรรยากาศของการเรียนหนังสือมาตลอด ตัวดิฉันเองเป็นคนขี้เกียจ ถ้าไม่มีใครหวังให้ทำอะไรคงไม่ทำ ที่เรียนปริญญาเอกก็เขินเรียนอยากให้คุณพ่อคุณแม่ชื่นใจ เพราะถึงแม้ว่าท่านไม่เคยบังคับ แต่รู้ว่าคุณมีความหวังในตัวเรา เลยคิดว่าในเมื่อทุกคนคิดว่าเราเรียนได้ เราก็ควรจะเรียน แต่มีสิ่งหนึ่งที่คัดค้านและไม่ยอมเรียนอย่างยิ่งคือ หมอ เมื่อเด็ก ๆ ดิฉันเก่งคำนวณด้วยบรรดาครูบาอาจารย์ที่ราชินีก็ชักชวนให้เลือกเรียนสายวิทย์ เพราะจะได้เข้าแพทย์ แต่ดิฉันไม่สมัครใจ เพราะกลัว นี่นับว่าเป็นครั้งแรกและครั้งเดียวที่ไม่ยอมตอบสนองความหวังของผู้อื่น

สรุปก็คือ การจะเรียนเก่งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อม incentive ของพ่อแม่ก็สำคัญ พ่อแม่อย่าบังคับลูกมากนัก ควรให้รางวัลลูกบ้าง เมื่อเด็ก ๆ ไม่ค่อยสอบได้ที่ 1 ได้แต่ที่ 2, 3 ส่วนน้องสาวนี้ได้ที่ 1 ตลอด ได้รางวัลทั้งจากพ่อแม่และโรงเรียน ดิฉันเลยคิดว่าเรา

ต้องเอาบ้าง พอได้ที่ 1 แล้วตั้งแต่นั้นมาก็เลยไม่ยอมปล่อย

- พ่อแม่สมัยนี้รู้สึกจะผลักดันลูกมาก อาจารย์มีความเห็นเรื่องนี้อย่างไรคะ

- ถ้าลูกไม่ยอมเรียนอย่าไป push ถ้าคิดจะ push ลูกเพื่อเป็นการทดแทนในสิ่งที่เราไม่ได้เมื่อเด็กนั้นเราทำผิดอย่างมหันต์ จะเสียทั้งเงิน ทั้งเวลา และยิ่งกว่านั้นเราจะมีอารมณ์ขันผสมกับความโกรธว่าลูกไม่รักดี ไม่สำนึกบุญคุณในสิ่งที่พ่อแม่ทำให้ ซึ่งจริงๆ แล้วลูกอาจจะรักดี แต่ไม่ได้รักดีในทางนั้น เพราะทุกคนไม่จำเป็นต้องเก่งบัลเลต์ เปียโน หรือภาษาอังกฤษ

- อาจารย์ศึกษาอยู่ต่างประเทศที่ปีคะ

- 13 ปี การที่อยู่นานเพราะระบบอังกฤษก่อนเข้ามหาวิทยาลัยต้องสอบ O และ A level ให้ได้ก่อน ซึ่งก็ทำให้เสียเวลาไป 2 ปี ยิ่งถ้าเข้า Cambridge หรือ Oxford ก็ต้องเสียเวลามากกว่านี้อีก ประกอบกับทุนที่ดิฉันได้ให้ไปเรียนอังกฤษและฝรั่งเศสเป็น combined subject ซึ่งมหาวิทยาลัยในอังกฤษมีสอนไม่กี่แห่ง Oxford, Cambridge, London ไม่มีสอน ก็เลยรอดตัวไป ที่นั่นในระดับปริญญาตรีก็เรียนทางภาษาต่างประเทศ เขาจะให้ไปประเทศนั้น เพื่อให้ได้ใช้ภาษาจริงๆ เพราะเหตุนี้ดิฉันจึงได้ไปเรียนที่ Sorbonne ฝรั่งเศสด้วยอีก 1 ปี ดิฉันทำปริญญาโทและเอกด้านปรัชญาและวรรณคดีฝรั่งเศส ซึ่งตามระบบที่นั่นผู้เรียนมีสิทธิ์จะเลือกไปเรียนที่ประเทศอังกฤษหรือฝรั่งเศสก็ได้ ดิฉันเลือกเรียนที่ประเทศอังกฤษเพื่อว่าจะได้ทั้ง 2 ภาษาไปเรื่อยๆ เพราะถ้าไปเรียนที่ฝรั่งเศสก็ต้องทั้งภาษาอังกฤษไปเลย เนื่องจากเขาไม่พูดกัน แต่ถ้าเรียนในอังกฤษต่อไป เราก็จะได้เรียน content เป็นภาษาฝรั่งเศสและในขณะเดียวกันได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันด้วย

- ขณะที่เรียนทำกิจกรรมอื่น ๆ ด้วยบ้างหรือเปล่าคะ

- ทำมากมายเพราะชอบ เป็นกรรมการสมาคมต่าง ๆ เช่น Buddhist Society, สามัคคีสมาคม ซึ่งเป็นสมาคมซึ่งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงก่อตั้งขึ้นเพื่อนักเรียนไทย แต่ตอนหลังขยายวงคลุมไปถึงคนไทยอื่นๆ ด้วย สมาคมมีกิจกรรมต่างๆ เช่น ออกหนังสือชื่อ สามัคคีสาร จัดได้วาที แข่งกีฬา พาไปทัศนศึกษา ดิฉันไปอังกฤษปีแรกก็ได้รับเลือกเป็นกรรมการเลย ช่วยงานเขามาทุกปี จนกระทั่งอาวุโส

สูงสุด จึงได้รับเลือกเป็นประธานสมาคมหรือที่เรียกกันว่า สภานายิกา นับเป็นผู้หญิงคนแรกที่ครองตำแหน่งนี้

- ขณะที่อาจารย์เรียนวรรณคดีอยู่ที่นั่น อาจารย์ทราบล่วงหน้าหรือไม่ว่าจะต้องกลับมาใช้ทุนที่กระทรวงศึกษา

- ทุนที่ดิฉันได้เป็นทุนของคุรุสภาตามความต้องการของกระทรวงศึกษาธิการ ทุนนี้ให้เลือกว่าจะไปเรียนการศึกษาวรรณคดี ถ้าเรียนการศึกษาก็กลับมาทำงานที่กระทรวง ถ้าเรียนทางด้านวรรณคดีก็ให้ไปสอนที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เพราะขณะนั้นมหาวิทยาลัยเชียงใหม่เพิ่งเริ่มตั้งและขึ้นอยู่กับกระทรวงศึกษาธิการ ดิฉันเลือกเรียนวรรณคดีเพราะมีใจรักทางนี้มาตั้งแต่เด็ก ๆ แต่เมื่อไปอังกฤษได้ 3 ปี ก็เกิดความเปลี่ยนแปลง ดิฉันจึงตกมาเป็นสมบัติของกระทรวงศึกษาธิการ ดังนั้นเมื่อได้ปริญญาตรีที่ตั้งใจจะเปลี่ยนเข้มาเรียนการศึกษา ทั้ง ๆ ที่ไม่ค่อยชอบ ตอนนั้นคิดจะไปเรียน Diploma of Education ซึ่งจะใช้เวลาอีก 1 ปีก็จบ แต่ ก.พ. ยืนยันจะให้เรียนอังกฤษและฝรั่งเศสตามทุนเดิมที่ได้

- วิชาที่เรียนนำมาใช้ในกระทรวงอย่างไรบ้างคะ

- ดิฉันเป็นศึกษานิเทศก์ภาษาอังกฤษระดับมัธยมอยู่ 2 ปี ช่วงแรก ๆ มีตมมมากเพราะไม่รู้หลักสูตร ไม่รู้ TESOL เนื่องจากไม่ได้เรียนมาทางนี้ แต่อาศัยใฝ่รู้จึงผ่านมาได้ ตอนนั้นก็เป็นที่อาจารย์พิเศษสอนวรรณคดีในระดับปริญญาตรีและโทที่คณะอักษรศาสตร์และนิเทศศาสตร์ จุฬาฯ ซึ่งทำงานหนักมากสอน 1 ชั่วโมง ใช้เวลาเตรียม 6 ชั่วโมง ทั้งนี้เนื่องจากหนังสือที่ใช้สอนนั้นไม่เคยเรียนมาก่อน จึงต้องไปศึกษาหาข้อมูลเพิ่มเติม นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งคือ ดิฉันสอนแบบที่ต้องการให้ผู้เรียนแสดงความความคิดเห็นของตัวเอง ได้เขียน ได้อ่านอะไรมากกว่าที่มีอยู่ในหลักสูตร เพราะฉะนั้นต้องไปหาหนังสืออ่านนอกเวลาหรือหนังสือ criticism ที่เกี่ยวกับ topic นี้มาใส่ไว้ใน reference ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสไปค้นอ่านเองในการสอนแบบนี้ทั้งครูและผู้เรียนทำงานหนักเกือบเท่า ๆ กันคือ ผู้เรียนต้องมี contribution ตอบด้วย ผู้เรียนกับดิฉันต้องเขียนรายงานเป็น ต้องวิจารณ์เป็น แต่ถึงจะเหนื่อยก็ยังมีใจมากเพราะ course ดิฉันนี้ผู้เรียนล้นหลามออกมานอกห้องเพราะมีเสียงบอกกันต่อ ๆ ไปว่าดิฉันสอนสนุก

- การสอนให้สนุกมีเทคนิคอย่างไรคะ
- ดิฉันคิดว่าคนที่จะเป็นครูได้ต้องมีบุคลิกพิเศษอย่างหนึ่งคือต้องมีความเป็นนักแสดงอยู่ในตัวพอสมควร ซึ่งจะทำให้ course ไม่น่าเบื่อ อีกประการหนึ่งคือต้องขยันและมีความรับผิดชอบในการเตรียมการสอนเพราะผู้เรียนเขารู้ว่าครูเตรียมตัวมาอย่างน้อยเพียงไร และถ้าพลาดครั้งเดียวก็เท่ากับพลาดตลอด ผู้เรียนจะหมดความนับถือทันที แต่ถ้าผู้เรียนถามในสิ่งที่เราไม่รู้เราควรจะต้องไปตรง ๆ ว่าไม่รู้ ขอไปค้นดูก่อน ซึ่งดิฉันถือว่าเป็นความถ่อมตัวของครู ยอมรับว่าไม่รู้อะไรไปหมดเสียทุกอย่าง และยังถือเป็นความซื่อสัตย์ต่อวิชาชีพที่ไม่บอกละเลยไปผิด ๆ เพราะกลัวเสียหน้า แต่การที่จะคิดอย่างนี้ได้ก็ต้องมีความมั่นใจในตัวเองอย่างมาก คนที่เป็นครูนี้ถ้าไม่มีความมั่นใจในตัวเองจะไม่ประสบความสำเร็จในวิชาชีพนี้ ออกไปยื่นรี ๆ รอ ๆ หน่อยนั้น จะพูดก็ไม่แน่ใจว่าจะพูดอะไร แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นความมั่นใจก็ขึ้นอยู่กับว่าเราเตรียมมาพร้อมแค่ไหนด้วย นอกจากนี้แล้วครูที่ดียังต้องรู้จักเอาใจเด็กอีกด้วย สมมุติว่าเราเห็นเด็กจะหลับก็ต้องออกนอกเรื่องบ้างเพื่อให้เด็กตื่น ประสบการณ์ที่ประทับใจมากคือสมัยที่เรียนปี 1 ที่คณะอักษรศาสตร์ มีอาจารย์ท่านหนึ่งที่เราเรียนด้วย ท่านเห็นพวกเราจะหลับจึงบอกให้เราลุกขึ้นหมุนตัว 3 ที ก็ทำให้ตาสว่างเรียนต่อไปได้ คนที่เป็นครูนี้ต้องรู้จักทำอะไรแผลง ๆ เป็นบ้างเหมือนกัน แต่ดิฉันอยากจะขอเติมตรงนั้นนิดหน่อยว่าคนเป็นครูต้องแต่งกายประณีตด้วย ไม่จำเป็นต้องล้ำสมัยแต่ต้องประณีต ผมไม่สกปรก รองเท้าสันไม่ถลอก นอกเหนือจากปัจจัยตัวครูแล้วสิ่งที่จะช่วยให้วิชาของเราสนุกคือการใช้สื่อการสอนต่าง ๆ เป็นต้นว่า เทปหรือหนังสือการสอนดี ๆ จะช่วยความเข้าใจได้ดีกว่าผู้สอนเสียอีก ครูที่สอนวรรณคดีอาจจะนำหนังประวัติผู้แต่งมาฉายให้ผู้เรียนดู มีการตั้งคำถาม การอภิปรายอย่างกว้างขวาง เพราะฉะนั้นดิฉันจึงยืนยันว่าการสอนหนังสือนี้สามารถทำให้สนุกได้ ไม่น่าเบื่อ
- ขอนั่นมาพูดเรื่องชีวิตการทำงานด้านอื่น นอกจากการเป็นครูบ้างนะคะ อยากทราบว่า ชีวิตนักแปลและนักอภิปรายของอาจารย์เริ่มต้นตั้งแต่เมื่อใดคะ
- ชีวิตนักอภิปรายนี้เริ่มตั้งแต่อยู่โรงเรียน เป็นประธานโต้วาที เป็นการสนทนากรรมการต่าง ๆ นานามาเรื่อย แต่พูดถึงการเข้าสู่วงการนักแปลนี่เป็นเหตุบังเอิญจริง ๆ ไม่ได้คิดหรือตั้งใจมาก่อน ที่จริงลักษณะ

ของงานที่ทำในกระทรวงก็มีการแปลบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่มาเริ่มจริงจังเมื่อมีผู้มาชวนไปช่วยงานสำนักงานเสริมสร้างเอกลักษณ์แห่งชาติ ซึ่งทำเอกสารเผยแพร่เอกลักษณ์ไทย แรก ๆ ก็แปลเอกสารให้เขา หลังจากนั้นจึงเริ่มเขียนเอง แต่ชีวิตการเป็นล่ามนี้เริ่มต้นเมื่อมีเพื่อนรุ่นพี่ที่อังกฤษ ซึ่งทำงานอยู่กระทรวงการคลังมาชวนไปช่วยเนื่องจากกำลังจะจัดสัมมนาเรื่อง การจัดซื้อว่าจ้าง ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ตอนแรกก็ติดขัดอยู่บ้างเหมือนกัน แต่อาศัยได้ครูดีคือ คุณอนันต์ สืบพงษ์ศักดิ์ ซึ่งทำงานด้านนี้อยู่แล้วมาแปลให้ดู 2-3 วันแรกท้อแท้มาก คิดว่าการแปลทันวัน simultaneous นี้ ทำไม่ได้แน่ ๆ ศัพท์ต่าง ๆ พวก technical term เราไม่รู้ ต้องศึกษาเอกสารประกอบการประชุมและเอกสารอื่น ๆ ล่วงหน้า ยังจำได้ว่าพบคำต่าง ๆ มากมาย ที่ไม่เคยรู้มาก่อน เช่น ถนนดินลูกรัง ประมงน้ำกร่อย คำพวกนี้ไม่ได้อยู่ในเอกสารการประชุมสักคำ แต่คุณอนันต์ทราบ ติดขัดตรงไหนก็โดดเข้ามาช่วย เพราะฉะนั้นคนที่จะเป็นล่ามได้ ต้องมีความรู้รอบด้าน มีความจำดี และมีประสบการณ์มาก แต่ทำอย่างไรจะเป็นล่ามที่ดีหรือนักแปลที่ดี ยังเป็นสิ่งที่โต้แย้งกันอยู่ บางคนบอกว่า คนที่จะเป็นล่ามที่ดีต้องภาษาแม่ดี จึงจะถ่ายทอดภาษาต่างประเทศได้ บางคนก็บอกว่าต้องภาษาต่างประเทศเยี่ยม ภาษาแม่ไม่จำเป็นต้องดีมาก แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นขึ้นอยู่กับว่าเราแปลอะไร ถ้าจะแปลจากภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทย ภาษาแม่เราต้องดี มิฉะนั้นก็จะได้คำแปลซึ่งขรุขระ แต่คนประเภทนี้จะแปลจากภาษาแม่เป็นภาษาต่างประเทศเก่ง เพราะฉะนั้นจึงสรุปได้ว่า นักแปลที่ดีต้องเก่งเลิศภาษาใดภาษาหนึ่ง

- แล้วเรื่อง style ละคะ มีความสำคัญในการแปลมากน้อยเพียงไร

- ดิฉันคิดว่ารูปประโยคมีความสำคัญมากกว่า เราต้องพยายามทำความเข้าใจให้ได้ว่า รูปประโยคนี้หมายความว่าอย่างไร แล้วจึงมาดูสำนวน พยายามหาสำนวนที่สอดคล้องเข้ากันทั้ง 2 ภาษา สุดท้ายจึงจะดู style ดู level เพราะฉะนั้น style และ level ซึ่งเป็นสิ่งแรกที่เรามองเห็นกลับเป็นสิ่งสุดท้ายของการแปล และถ้าเราสามารถแปล style และ level ได้ก็แสดงว่าเราบรรลุแล้ว

- ในชีวิตการทำงานของอาจารย์ มีผลงานชิ้นใดที่อาจารย์ภูมิใจมากที่สุดคะ

- ที่ปลื้มใจมากที่สุดก็เห็นจะเป็นการที่ได้ทำงานกับ สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา ที่มีโอกาสทำงานถวายเพราะดิฉันช่วยอาจารย์นงเยาว์ กาญจนจารี ทำหนังสือชุดฉลอง 200 ปี กรุงรัตนโกสินทร์ ของสำนักราชเลขาธิการมาก่อน ช่วยบรรยายภาพซึ่งไม่ใช่ งานง่าย ๆ เลย ต้องค้นคว้ามาก โชคดีที่พอมีหนังสือ เก่า ๆ ซึ่งฝรั่งในสมัยรัชกาลที่ 6 เขียนไว้ คนไทยก็มี เขียนไว้เหมือนกัน เช่น เสถียรโกเศศ และพระองค์เจ้า ธานีวัตติ การบรรยายภาพก็ไม่ได้บรรยายข้อ ๆ ตรง ๆ แต่ใช้ลีลาของ National Geographic หรือ Looks Magazine งานชิ้นนี้เป็นงานที่ภูมิใจมาก ภูมิใจที่ทำ ของยาก ๆ สำเร็จ และได้รับคำชมเชยอย่างมากมาย หลังจากงานชิ้นนี้แล้วอาจารย์นงเยาว์ก็ชวนไปทำงาน ถวายสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา เป็น

ผู้แปลพระนิพนธ์เรื่อง "เวลาเป็นของมีค่า" เป็นภาษาอังกฤษ โดยจะต้องแปลให้เสร็จภายใน 3-4 วัน ก่อนที่พระองค์หญิงจะเสด็จไปสวีตเซอร์แลนด์ งานชิ้นนี้ ปลื้มใจมากที่สุด

นอกจากเป็นผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาและการ แปลในระดับนานาชาติแล้ว ดร.ดวงทิพย์ สุรินทาธิป ยังเป็นผู้ประกาศภาคภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสของวิทยุ กระจายเสียงแห่งประเทศไทย เคยเขียนบทความลง หนังสือพิมพ์ The Nation รวมทั้งเป็นผู้เรียบเรียง และบรรยายวิดีโอ ภาพยนตร์ สารคดีและอ่านโฆษณา ทางวิทยุภาคภาษาอังกฤษ เนื่องจากอาจารย์มีความรู้ใน เรื่องต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง การสัมภาษณ์ครั้งนี้คงจะมี ข้อคิดต่าง ๆ ซึ่งอาจจะเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน

บังอร สว่างวีระธ

วัลยาพร นาวิการ

ปรางทิพย์ นพรัมภา **ผู้สัมภาษณ์**

ดร.ดวงทิพย์ (โสมนะพันธ์) สุรินทาธิป

ประวัติย่อ

- จบ ม.8 ราชนินบน (ตอนอยู่ ม.7 เป็นผู้แทนนักเรียนไทยไปประชุมนักเรียนนานาชาติที่สหรัฐอเมริกา)
- เข้าอักษรศาสตร์ จุฬาฯ ได้ที่ 1 เรียนปี 1 รับเหรียญทอง แล้วได้ทุนรัฐบาลไปประเทศอังกฤษ
- จบปริญญาตรีทางอักษรศาสตร์วรรณคดีอังกฤษและฝรั่งเศสจากมหาวิทยาลัย Kent at Canterbury
- ปริญญาโทและเอก จากมหาวิทยาลัย Exeter ทางวรรณคดีฝรั่งเศส และระหว่างเรียนปริญญาตรีไปอยู่ฝรั่งเศส 1 ปีการศึกษาที่ Sorbonne มหาวิทยาลัยปารีส รวมระยะเวลาอยู่ต่างประเทศ 13 ปี และเคยเป็นสถานายิกาคคนแรกของสมาคมคีสมาคม (สมาคมนักเรียนไทยในอังกฤษ)
- เข้าทำงานที่กรมสามัญศึกษาเมื่อปี 2520
- เป็นศึกษานิเทศก์ภาษาอังกฤษอยู่เกือบ 2 ปี
- แล้วจึงเข้าทำงานฝ่ายวิเทศสัมพันธ์ของกรมรับตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายจนถึงปัจจุบัน

การทำงานอื่น ๆ

- เป็นผู้ประกาศภาคภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสของ Radio Thailand หรือวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย ภาคภาษาต่างประเทศ

- เคยเขียนคอลัมน์ลงในสพ. Nation และจัดรายการวิทยุภาษาอังกฤษทางด้านคำพังเพย สุภาษิตและการศึกษา

- เป็นกรรมการในคณะอนุกรรมการเอกลักษณ์แห่งชาติ เพื่อผลิตเอกสารภาษาต่างประเทศ
- เป็นล่ามการประชุมนานาชาติ
- เป็นผู้เรียบเรียงและบรรยายวิดีโอและภาพยนตร์สารคดีและอ่านโฆษณาทางวิทยุภาคภาษาอังกฤษ

ผลงานตีพิมพ์ที่เด่น

- หนังสือชุดฉลอง 200 ปี กรุงรัตนโกสินทร์ ของสำนักกราชเลขาธิการ (บรรยายภาษาอังกฤษ)
- หนังสือพระนิพนธ์ในสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา “เวลาเป็นของมีค่า” (เป็นผู้แปล) ภาษาอังกฤษ “Busy Fingers”
- เอกสารแผ่นพับภาษาอังกฤษแจกในพระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพสมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี ในรัชกาลที่ 7
- หนังสือเรื่อง “On Thai Proverbs and Sayings” เป็นภาษาอังกฤษ พิมพ์โดยสำนักงานเลขาธิการนายกรัฐมนตรีเพื่อเผยแพร่